

mijmering

merel

Deze column speelt al dagen door mijn hoofd, maar ik schreef 'm tot nu toe alsmaar niet. Het onderwerp gaat me zo aan het hart dat ik het uitstelde, want eenmaal op papier moet de waarheid onder ogen worden gezien: mijn merel is weg. Elk jaar was daar vanaf het begin van de lente tot ver in de zomer het heerlijke gezang van mijn merel. Ik zag hem niet, maar ik hoorde hem des te luider. Elke ochtend en avond kondigde mijn merel begin en einde van de dag aan. Hoog in een boom, in de wereld maar er

toch een beetje buiten, geholpen door de mystieke sfeer van een nog stille of weer stilvallende wereld, bracht hij belofte en rust, was hij de constante en geruststellende factor in alle aardse woeligheid.

Mijn buurman Piet heeft ook geen merel meer. 'Nee', zegt Piet, die iets dichterbij de natuur staat dan ik en het dus wel zal weten, 'die komt niet meer terug', daarmee mijn hoop dat mijn merel alleen maar wat vertraagd is dit jaar en druk naar mij zoekt de bodem inslaand. Wat ons rest zijn onmuzikale en brutale kraaien, eksters en duiven, soorten waar onze lieve heer vast een mooie bedoeling mee had, maar die mij tot op heden is ontgaan. Ze hebben niets van de poëzie, de melancholie en de intimiteit van de merel, die mij doet geloven dat hij speciaal voor mij zingt.

*Er is iets in de zang van een merel
het is voorjaar, je wordt wakker*

*je ligt te denken in de nacht
het raam staat open - er is iets*

*waarvan die vogel zingt
en je denkt aan wat je moet opgeven*

*er is iets in je dat leeg is en het stroomt vol
met het zingen van die merel*

Aldus Rutger Kopland

Soms meen ik in de buurt toch even een merel te horen. Ik verbeeld me dat het de mijne is en dat ie zich in de boom heeft vergist. En dat hij mij ook mist.